

Full diocesà

23 de juliol del 2017

p4 – Beatificació dels màrtirs claretians (3)

p8 – "Enfortir l'educació dels fills" (4)

De qui són els temples?

Durant més de dos mil anys els cristians han anat creant un patrimoni espiritual, artístic i cultural que està en mans de l'Església per a la seva custòdia i manteniment.

«Que el poble recuperi el patrimoni de l'Església.» Aquest és l'objectiu d'algunes plataformes laiques respecte a la catedral de Saragossa o la recent proposta política d'expropiar la catedral de Barcelona per fer-hi un economat i una escola de música.

Fins a l'any 1998 l'Església no tenia obligació de registrar els seus llocs de culte perquè es considerava que la seva propietat era notòria i indiscutida (no feia falta). Després de la reforma del Reglament Hipotecari, l'Església ha pogut immatricular catedrals, esglésies i ermites amb la certificació corresponent.

Això no significa que els temples siguin una propietat d'uns «eclesiàstics» per al seu ús particular o arbitrari (com qui s'apropia d'una finca per fer-hi una piscina), sinó que són de titularitat eclesial, de l'Església en el seu conjunt –jerarquia i poble fidel–, que conserva aquests temples de la seva propietat, molts d'ells construïts fa segles per a mantenir la seva finalitat original que es donar culte i glòria a Déu.

(Continua a la pàgina 7.)

«Amb el Regne del cel passa com amb un home que havia sembrat...»

Diumenge XVI durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre de la Saviesa

Fora de vós, que vetlleu sobre tothom, no hi ha cap déu a qui hàgiu de convèncer que la vostra sentència és justa. La vostra força és font de justícia, i el mateix domini que teniu sobre tothom fa que tracteu amb tota consideració. Demostreu només la vostra força si algú no creu que ho podeu tot, o bé quan humilieu aquells que, sabent que sou fort, es mostren arrogants. Vós, que disposeu de la força, sou moderat en les sentències i ens governeu amb tota consideració: el poder, si volguéssiu, sempre el teniu a mà. Obrant així, heu ensenyat al vostre poble que els justos han de ser humans amb tothom, i heu omplert d'esperança els vostres fills, en veure que doneu l'ocasió de penedir-se dels pecats. (12, 13.16-19)

Salm responsorial

Senyor, vós sou indulgent i bo.
(Salm 85)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, és l'Esperit mateix el qui, per ajudar la nostra feblesa, intercedeix amb gemecs que no es poden expressar. Perquè nosaltres no sabem què hem de demanar per pregar com cal, però és ell, l'Esperit, qui es posa en lloc nostre. I ni que els seus gemecs no es puguin expressar, el qui penetra l'interior dels cors sap prou bé quin és el deler de l'Esperit; ell intercedeix a favor del poble sant tal com Déu ho vol. (8, 26-27)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquells temps, Jesús proposà a la gent aquesta altra paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb un home que havia sembrat bona llavor al seu camp, però a la nit, mentre tothom dormia, vingué el seu enemic, sembrà jull enmig del blat i se n'anà. Quan el sembrat hagué crescut i s'espigà, aparegué també el jull. Els mossos anaren a trobar l'amo i li digueren: No era bona, la llavor que vau sembrar al vostre camp? Com és, doncs, que hi ha jull? Ell els respongué: Això ho ha fet algú que em vol mal. Els mossos li digueren: Voleu que anem a collir-lo? Ell els diu: No ho feu pas: si collíeu el jull, potser arrencaríeu també el blat. Deixeu que creixin junts fins a l'hora de la

sega i llavors diré als segadors: colliu primer el jull i feu-ne feixos per cremar-lo; després colliu el blat i porteu-lo al meu graner.»

(13, 24-43)

«Obrant així, heu ensenyat al vostre poble que els justos han de ser humans amb tothom, i heu omplert d'esperança els vostres fills, en veure que doneu l'ocasió de penedir-se dels pecats»

L'èxit silenciós del Regne de Déu

Jean Hakolimana, prev.

Avui Jesús compara el Regne del cel a un home que, després d'haver sembrat la seva terra amb bona llavor, està en espera de la collita. Però, de sobte, apareixen enmig del blat males herbes no desitjades. És l'eterna lluita entre el bé i el mal. Enmig de blat, el jull fa nosa. Què fer ara? En temps de Jesús, els camperols estaven acostumats a trobar jull enmig del blat i a contemplar, impotents, els seu creixement juntament amb la bona llavor. No tenien altra alternativa que la paciència. Esperaven el moment de la collita per a separar el gra de les males herbes. La paciència i l'experiència d'un acabament feliç d'aquesta situació els estalviava una excessiva preocupació.

Jesús convida els seus deixebles a la mateixa paciència. Sovint se sorprendien de com el mal es resisteix a la paraula de Jesús. No hi ha dubte que van ser temptats per la mateixa impaciència que trobem dins nostre, avui en dia, quan volem que el Regne de Déu es materialitzi aviat. Amb aquesta paràbola, Jesús ens convida a ser pacients. Déu té disposat un temps per a tot. Mentrestant, no hem d'oblidar que el jull també creix en el nostre propi cor igual que s'observa en el món. Per tant, en els nostres cors és sempre temps de sega i separació entre el blat i el jull. Aquesta paràbola ens convida també a prendre consciència d'aquesta realitat interna nostra. Déu pren el seu temps amb nosaltres, ens dona marge per a ordenar els nostres cors. Per a Déu cada minut és de sembra. Per a nosaltres, en canvi, és de sega. Hem de saber separar, classificar, posar ordre en les nostres vides i en els nostres cors.

La imatge

No es val a badar. Mentre vas a altres tasques o reposes en el lleure, algú pot entrar al tros i malmetre el teu treball.

Cal dormir amb un ull obert. Els pares i professors que puguen la mainada no en tenen prou d'anunciar els principis. Tampoc els agents de pastoral. Cal acompanyar de prop l'evolució dels destinataris amb l'escalf personal pel bon èxit de la collita.

Paràbola del blat i el jull (1624). A. Bloemaert

Lit. hores: Setmana IV

24 dilluns

—Santa Cristina, verge i màrtir (†300)
—Sant Xarbel Makluf, (1828-1898)
Èxode 14,5-18 / Salm Èxode 15,1-2.3-4.5-6 / Mateu 12,38-42

25 dimarts

—Sant Jaume, apòstol (†44)
Fets 4,33;5,12.27-33;12,1b-2 / Salm 66 / 2 Corintis 4,7-15 / Mateu 20,20-28

26 dimecres

—Sant Joaquim i santa Anna
Èxode 16,1-5.9-15 / Salm 77 / Mateu 13,1-9

27 dijous

—Sant Cugat, màrtir (†304)
—Santa Natàlia, màrtir (825-852)
Èxode 19,1-2.9-11.16-20b / Salm Daniel 3,52.53.54.55.56. / Mateu 13,10-17

28 divendres

—Santa Caterina Tomàs, (1533-1574)
—Sant Víctor, papa. (s.II)
—Sants Nazari i Cels, màrtirs
Èxode 20,1-17 / Salm 18 / Mateu 13,18-23

29 dissabte

—Santa Marta, verge
—Sant Urbà, papa (1040-1099)
—Sant Constantí, bisbe
Èxode 24,3-8 / Salm 49 / Joan 11,19-27

30 diumenge XVII de durant l'any / Cicle A

—Sant Pere Crisòleg, (†451)
—Sant Abdon i Senen, màrtirs (†254)
1 Reis 3,5.7-12 / Salm 118 / Romans 8,28-30 / Mateu 13,44-52

Confirmació d'un grup de joves a Navès

Parròquia de Navès

El diumenge dia 9 de juliol el bisbe Xavier va confirmar quinze joves de les parròquies de Besora, Linya, Navès i Sant Feliu. Aquests joves havien fet la seva preparació del sagrament de la confirmació a través d'un Alpha Joves que es va dur a terme a la parròquia de Navès durant la primavera i començament d'estiu.

Amb l'església engalanada, les diferents parròquies reunides, els padrins a punt i els joves radiants, el temple de Santa Margarida es va omplir de gom a gom. Al final, un festiu àpat fraterno preparat pels pares i mares va cloure aquest bonic dia. Preguem perquè aquests joves perseverin en la fe a través de l'Esperit Sant vessat en els seus cors.

Beatificació dels màrtirs claretians

Mn. Josep M. Montiu (3a part)

G. Josep Casals i Badia

Nasqué l'any 1891 a Berga. Ingressà en la congregació claretiana. En 1911 féu la professió religiosa. Com a germà claretia fou destinat a diverses comunitats. El 21 de juliol de 1936 hagué de fugir del convent claretia de Vic, que fou incendiat. Es refugià en diversos llocs i passà diverses peripècies. Per aquells dies manifestà que «no li sabia greu morir per Déu, però sí per qualsevol altre ideal humà o polític». El detingueren el dia 8 d'octubre. El tancaren a la presó de Vic. Esdevingué màrtir el 24 d'octubre de 1936 a la carretera de Vic a Manlleu, en terme municipal de Gurb. Fou enterrat a Granollers de la Plana.

P. Agustí Lloses i Trullols

Nasqué l'any 1906 a Cervera. Ingressà en la congregació claretiana. En 1924 féu la professió religiosa. En 1931 fou ordenat prevere. L'any 1936 la comunitat claretiana de Lleida fou foragitada. Llavors ell i altres companys hagueren de refugiar-se en una casa particular, on foren detinguts. Els portaren a la presó de Lleida. En aquesta, que era plena de presoners, es pregava molt. El 25 de juliol escrigué a la mare: «Escric des de la presó; suposo que són les darreres línies que escric en la meua vida; no ploreu per mi, perquè dono la vida de gust per la glòria de Déu i com a ministre seu.» Fou màrtir a Lleida la nit del 20 al 21 d'agost de 1936.

Aniversari de Càritas a la Residència

Josep Castellà

El dia 7 de juliol la Residència Sant Antoni de Tàrraga visqué la vetllada d'aniversari del programa «Càritas a la Residència», continuador de «Càritas a la ràdio», amb col·laboració del voluntariat del programa de «Suport a la vellesa» de Càritas Parroquial. El programa esmentat consisteix en un festival artístic-benèfic cada primer divendres de mes amb presència d'artistes afeccionats locals i d'altres comarques lleidatanes. La gala artística tingué la participació del Grup ALFI del Casal Cívic de la Gent Gran de Tàrraga, una nombrosa formació musical dirigida per Jordi Farreny. Així mateix destacà la intervenció de la rapsoda d'Anglesola Angeleta

Orpella. Coincidint amb el dit festival, Gemma Asensio, directora de la Residència Sant Antoni durant catorze anys, s'acomiadà de la seva tasca, visiblement emocionada, i rebé moltes mostres d'afecte. Pronunciaren parlaments al·lusius a l'aniversari, sobre la llarga trajectòria i meritòria labor del voluntariat que la fa possible, Mn. Josep M. Vilaseca, rector i vice-president del Patronat de la Residència, i Ezequiel Rufes, director de la Càritas Parroquial. La gala començà amb l'apunt històric del programa benèfic a càrrec de Josep Castellà, membre de l'equip fundador, comptant amb la col·laboració, des de fa vint-i-cinc anys, de Maria Teresa Torres.

Trobada dels grups de Vida Creixent a la Vall de Lord

Fa uns quants dies va tenir lloc a la Vall de Lord una trobada amical dels grups de Vida Creixent d'Ogern i de Sant Llorenç de Morunys.

La trobada va començar amb una visita a l'església, claustre i museu de Sant Llorenç, acompanyats d'un guia. Després es va visitar l'església romànica de Santa Creu dels Ollers, on es féu una pregària.

El grup, de vint-i-cinc persones, va continuar fins a les fonts dels Cardener, on va tenir lloc un dinar de germanor. Allí va haver-hi un intercanvi de records de la trobada que va deixar molt bon gust a tots plegats.

El temps hi va acompanyar. Ara toca tornar la visita a Ogern del grup de Sant Llorenç. **Informa: Mn. Antoni Bonet.**

La comunió de les persones amb intolerància al gluten

Redacció

Recentment s'ha fet pública una carta de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments per encàrrec del papa Francesc amb la finalitat de recordar als bisbes el seu deure de vigilar per la correcta fabricació de la matèria per al sagrament de l'Eucaristia.

Aquest escrit ha suscitat una revolada impressionant en la premsa i ha generat molta confusió, amb afirmacions del tipus que les persones amb intolerància al gluten (celíacs) quedaven excomunicats.

La matèria vàlida de l'Eucaristia

Les normes vigents es troben en el Codi de Dret Canònic, en l'Ordenació General del Missal Romà i en la Instrucció *Redemptionis Sacramentum*.

Les normes disposen que el pa per a l'Eucaristia ha de ser àzim, de només blat i fet recentment, perquè no hi hagi cap perill que es corrompi i, per tant, s'exclouen tant les formes fetes amb cereals o altres substàncies com les que es venen sense gens de gluten. La matèria ha de ser pa de blat perquè es consideri el cos de Crist i, per tant, hi ha d'haver una quantitat mínima de farina de blat. Aquesta matèria va ser donada pel mateix Senyor i l'Església no pot modificar-la o alterar-la.

Per això, les hosties sense gens de gluten són matèria invàlida per a l'Eucaristia, ja que el gluten (proteïna que es troba en la farina de blat) és indispensable per a la panificació.

Respecte del vi, aquest ha de ser natural, del fruit de la vinya, pur i sense corrompre, sense barreja de substàncies estranyes. També es permet el most.

Com poden combregar els celíacs?

L'Església reconeix el dret dels celíacs a rebre la comunió. Tenen dues opcions:

1. Els celíacs que poden admetre una baixíssima quantitat de gluten poden combregar amb unes formes amb una dosi mínima (menys de 20 mg/kg). L'Associació de Celíacs de Catalunya considera un producte apte per a persones celíaques i amb sensibilitat al gluten quan el seu contingut en gluten no sobrepassa els 20 mg/kg en total. Aquestes formes les distribueix el Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona (tel. 933 022 235): són de la marca Charistia i tenen aprovació canònica.
2. Sota l'espècie eucarística del vi. Cal proveir-se d'un petit calze per a combregar, per tal de no combregar del calze del sacerdot, ja que el vi que utilitza també conté el *fermentum*, partícules de l'hostia que es barregen amb el vi durant l'Agnus Dei. Per a evitar qualsevol contaminació, és necessari un calze separat. Per als nens també es pot optar per una forma sense gens de gluten i sucra-la en el vi.

Rebuig a convertir la catedral de Barcelona en un economat

(Ve de la pàgina 1.) Això no significa que els temples siguin una propietat d'uns «eclesiàstics» per al seu ús particular o arbitrari (com qui s'apropia d'una finca per fer-hi una piscina), sinó que són de titularitat eclesial, de l'Església en el seu conjunt —jerarquia i poble fidel—, que conserva aquests temples de la seva propietat, molts d'ells construïts fa segles per a mantenir la seva finalitat original que és donar culte i glòria a Déu.

El patrimoni de l'Església és una font de riquesa i valor per a tota la societat. Un patrimoni que anualment suposa per a l'Església un gran esforç econòmic en rehabilitació, conservació i manteniment ordinari. I

això no exclou que algunes restauracions comptin amb diners públics: és mandat constitucional que les administracions tinguin cura dels béns d'interès cultural, encara que la seva titularitat sigui privada. Sense oblidar que aquests monuments tenen un benefici públic, un de caire espiritual però un altre de caire més material, ja que molts d'aquests monuments fan de les nostres ciutats unes destinacions turístiques de primer ordre, i això suposa treball, riquesa i promoció cultural.

Mentrestant, la proposta de la CUP a convertir la catedral barcelonina en un economat i una escola de música va merèixer un rebuig quasi unànim.

El llibre

Maldito el que cuelga de un madero

Gérard Rossé

Editorial: Ciudad Nueva
Pàgines: 104

Un estudi de l'escàndol de la Creu en sant Pau i l'evangelista Marc. Gérard Rossé, especialista en Escriptura per l'Institut Bíblic, afronta l'estudi sobre el crit «Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?», llegint-lo en un context històric ampli.

L'escàndol de la Creu és el teló de fons de la redacció del relat primitiu sobre la Passió del Senyor.

En la mort del Crucificat hi ha el naixement de la nova creació: en el silenci de Déu es realitza aquella paternitat escatològica que genera el creient com a fill de Déu.

Un llibre per a aprofundir i entendre la passió i mort de Jesús com un esdeveniment únic en la història de la salvació.

Enfortir l'educació dels fills (4)

Sant Pare Francesc

La correcció és un estímul quan també es valoren i es reconeixen els esforços i quan el fill descobreix que els seus pares mantenen viva una pacient confiança. Un infant corregit amb amor se sent tingut en compte, percep que és algú, adverteix que els seus pares reconeixen les seves possibilitats. Això no requereix que els pares siguin immaculats, sinó que sàpiguen reconèixer amb humilitat els seus límits i mostrin els seus propis esforços per ser millors.

Però un dels testimoniatges que els fills necessiten dels pares és que no es deixin portar per la ira. El fill que comet una mala acció ha de ser corregit, però mai com un enemic o com aquell en qui es descarrega la pròpia agressivitat. A més, un adult ha de reconèixer que algunes males accions tenen a veure amb la fragilitat i els límits propis de l'edat. Per això seria nociva una actitud constantment sancionadora, que no ajudaria a advertir la diferent gravetat de les accions i provocaria desànim i irritació: «Pares, no exaspereu els vostres fills» (Ef 6,4; cf. Col 3,21).

La cosa fonamental és que la disciplina no es converteixi en una mutilació del desig, sinó en un estímul per a anar sempre més enllà. Com integrar disciplina amb inquietud interior?

Com fer-ho perquè la disciplina sigui límit constructiu del camí que ha d'emprendre un infant i no un mur que l'anul·li o una dimensió de l'educació que l'acomplexi?

Cal saber trobar un equilibri entre dos extrems igualment nocius: l'un seria pretendre construir un món a mesura dels desitjos del fill, que creix sentint-se subjecte de drets però no de responsabilitats. L'altre extrem seria portar-lo a viure sense consciència de la seva dignitat, de la seva identitat única i dels seus drets, torturat pels deures i pendent de realitzar els desitjos aliens.

L'educació moral implica demanar a un infant o a un jove només aquelles coses que no li comportin un sacrifici desproporcionat, reclamar-li només una quota d'esforç que no provoqui ressentiment o accions purament forçades.

El camí ordinari és proposar petits passos que es puguin entendre, acceptats i valorats, i que impliquin una renúncia proporcionada. Altrament, per demanar massa, no aconseguim res. La persona, tan bon punt pugui alliberar-se de l'autoritat, probablement deixarà d'obrar bé.

